

институт в София. От 1954 г., преминава на щат към същия факултет, формира самостоятелна катедра, която ръководи до 1966 г. За професор е избран през 1953 г.

Последните години от живота си, макар и ангажиран като председател на съюза на писателите (1964-1966 г.), той не прекъсва дейността си в катедрата, въпреки, че по същество е принуден по-голяма част от преподавателските си задължения да възлага на доц. А. Тодоров (тогава).

Проф д-р Д. Димов споделя: „Заниманията в Университета ми помагат, а не пречат на писателската ми практика. Те ме приучават към системно и упорито мислене. Мога да ви кажа, че материала за „Тютюн“ събирах тъй както за научен труд - бавно, търпеливо" (Л. Генев, 1981 г.).

Ето че и ние неговите бивши студенти винаги ще възприемаме професора по анатомия равнопоставен с писателя Д. Димов.

Сега от позицията, на изминалото време можем да преосмисляме написаното от проф. д-р Д. Димов, да приемаме или отхвърляме една или друга негова научна теза, философските му увлечения (Теория на отражението в биологията, 1954 г.), оценки от позиция на господстващата тогава Лисенкова теория, но не можем да поставяме под съмнение, че той бе и си остава пример за високо ерудиран професор-морфолог, лишен от научно и професионално високомерие.

Сега, когато правим тотална преоценка на всичко, сме склонни да отричаме всичко и всеки. Звучи наистина „надменно и капризно“ изявлението на П. Увалиев ("Стандарт", 15.01. 1994 г.), че „Осъдени души“ са „долнопробна екзотика“, а „Тютюн“- „жалък“.

Нека литераторите произнасят своите присъди, имам основание да си мисля, че тази не се отличава с мъдрост и дълбочина, Те са едно, а оценките на времето се произнасят от хората, от тези които го обичаха и от тези които му завиждаха. А те не бяха малко, но едните и другите високо го ценяха. Жалко е само едно, че Д. Димов не издържа напрежението на времето и си отиде ненавършил и 57 години. От това загубихме всички, загубихме голям писател и прекрасен професор.

Все повече ние, обикновените хора, обвързани от условностите, ще изпитваме нужда от преживявания, които ни поднасят такива странни личности, като проф. д-р Д. Димов, за да освобождаваме и скромния си собствен потенциал. Да, нека си спомним и пазим Димитър Димов.